

[Palle Simonsen]

men derefter en nedtrapning til arbejdsmarkedets garantibetaling som et maksimum.

For os at se er det afgørende at få en markant forskel mellem løn, når man er i arbejde, og de ydelser, man modtager, når man ikke er i arbejde. Vi er jo ikke i tvivl om, og det har hr. Camre også allerede sagt, at regeringen en tid endnu vil nøjes med at fastslå, at en sådan ordning er asocial. Det er imidlertid en uholdbar påstand. Hr. Bertel Haarder har også for et øjeblik siden bragt en række argumenter frem på dette område, og jeg er overbevist om, at regeringen på et tidspunkt bliver nødsaget til at erkende nødvendigheden af også at tage disse skridt, hvis man vil genskabe den dynamik i samfundet, som er forudsætningen for, at en økonomisk balance kan genskabes. Vore forslag vil jo i virkeligheden sammenlignet med praktisk taget alle andre lande fortsat være udtryk for en høj social standard.

Vi ønsker også efterlønnen reduceret, men naturligvis ikke for dem, der allerede har fået den tildelt – det vil jeg gerne understrege. Når efterlønnen kun kan tildeles personer, der har været medlemmer af en arbejdsløshedskasse i en vis periode, må det også være rimeligt, at medlemmerne af arbejdsløshedskasserne betaler et betydeligt større bidrag. Det havde man jo også oprindeligt tænkt sig. Når man ser på finansieringsbaggrunden for efterlønsforslaget, ja, så bygger den på et givet antal efterlønsmodtagere. At det så ikke bliver omkring 30.000, men nu efter regeringens nye skøn bliver ca. 60.000, medfører jo ikke, at de resterende 30.000 så alene skal finansieres af staten. Det, der var rigtigt, da man præsenterede forslaget for folketinget, må også være rigtigt i dag. Vi står her med en lov, som er endnu et eksempel på et område, som er løbet løbsk.

Vi foreslår også, at regeringens beskæftigelsesplan beskæres stærkt. Efter vor opfattelse drejer det sig – som jeg allerede har nævnt det – om en række tilfældige projekter, og man kan sætte et stort spørgsmålstegn ved, om det overhovedet giver nogen reel beskæftigelse.

Det, vi naturligvis holder fast ved, er de forslag, som er direkte erhvervsfremmende, ikke mindst med henblik på at stimulere eksportvirksomhederne.

Så er der naturligvis derudover en lang række detailændringsforslag, som jeg ikke

skal gå nærmere ind på. Der er strækning af en række anlægsudgifter. Der er også tale om en mindre vækst i u-landsbistanden end den, regeringen foreslår. Men jeg vil gerne sige til hr. Camre, at han plejer at regne bedre, end han gjorde i dag. Hvis jeg ikke hørte meget forkert, så sagde han, at vi ville spare 413 mill. kr. på u-landsbistanden. Hr. Camre har glemmt, at vi ønsker at udvide de konvertible lån med 100 mill. kr.; der ligger altså også en omlægning i vores tanker omkring u-landsbistanden. Det, der står tilbage, er, at der ikke er tale om nogen nedgang i forhold til 1980. Vi skærer regeringens stigning væk på dette område.

Vi har sammen med venstre stillet et ændringsforslag om forøgelse af bevillingen til politiet på 30 mill. kr., men regeringen er jo i bunken af ændringsforslag kommet med et forslag på ca. 31 mill. kr., som er udtryk for de ekstra stillinger, som er givet til politiet i forbindelse med ferieforlængelsen. Det, vi ønsker, er naturligvis at yde 30 mill. kr. ud over det, regeringen står for, og derfor er vi nødsaget til at tage vores ændringsforslag tilbage og stemme for retsforbundets ændringsforslag på de 60 mill. kr. Kun dermed kan vi tilgodese de ønsker, som ligger bag vores ændringsforslag. Det ændringsforslag, vi tager tilbage, er ændringsforslag nr. 382.

Sammen med venstre og centrum-demokraterne stiller vi forslag om forøgelse af forsvarsbudgettet med 200 mill. kr. for de sidste 9 måneder af det kommende finansår for derigennem at søge at efterleve NATO-regeringschefbeslutningen i Washington i 1978 om, at NATO-landene bør forøge deres forsvarsbudgetter med omkring 3 pct. pr. år i faste priser.

Hr. Camre sagde, det var et lidt mærkeligt ændringsforslag, al den stund der jo var forhandlinger i gang om en kommende forsvarsordning.

Heroverfor vil jeg godt fremføre to argumenter. Det første er dette, at når vi lægger vægt på at gennemføre meget store besparelser på statens budgetter, så finder vi det ikke rimeligt, at vi i en spareplan glemmer de områder, hvor vi ønsker øgede udgifter. Skal der være troværdighed på dette område, må det være sådan, at man kan se, hvad vi ønsker udvidet, og hvad vi ønsker besparelser på.